

úřadů, neboť je tím přiznáno, že st-1 nemohl více příkazu takového vyčkávati.

Z těchto důvodů bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 3382.

Železniční právo. — Administrativní řízení: I *
Výzva ministerstva železnic stranám, aby jmenovaly členy smírčího soudu po rozumu § 2, 3 vl. nař. z 23. září 1920 č. 546 Sb. obsahuje v sobě výrok o zákonné kompetenci tohoto ministerstva k činnosti, kterou je toto nař. pověřuje, kterýžto výrok je »rozhodnutím« po rozumu § 2 zák. o ss. — II. * Kompetence ministerstva železnic k jednání dle cit. nař. jest dána již sporem stran o existenci nebo rozsah nároku z § 1 odvozaného; z jakého důvodu se strany samy o nároku takovém nedohodly a v čem různost jejich stanovisek spočívá, jest nerozhodno. — III. * Stížnost uplatňující zmatečnost rozhodnutí pro inkompetenci úřadu může strana podati i když dřívější vyřízení téhož úřadu nechala bez odporu. Lhůtu ke stížnosti v takovém případě jest počítati ode dne doručení posledního vyřízení.

(Nález ze dne 19. března 1924 č. 4491).

V ě c: Firma Rakovnické a poštorenské keramické závody akciové (adv. Dr. Josef Koeser z Prahy) proti ministerstvu železnic (odb. rada Dr. Adolf Čapek) o dopravní sazby.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Společnosti moravských místních drah byla koncesní listinou ze 6. srpna 1901 č. 122 ř. z. udělena koncese pro stavbu a provozování místní dráhy ze stanice Břeclavy (Severní dráhy cís. Ferdinanda) nebo za spoluužití dílčí trati dráhy Břeclavsko-Zellerndorfské této železniční společnosti, přes Poštornou do Lednice. Na základě tohoto povolení užívá společnost část trati Zellerndorfské od Břeclavy do Theimwaldu.

Mezi touto společností a st-lkou jako nástupkyní knížete L. ve vlastnictví Rakovnicko-Poštorenských keramických továren v P. existuje dohoda z 27. června 1900 o používání dílce trati z Th. do P., která patřila knížeti L., st-lkou, jakož i o dopravě zboží po zmíněné místní dráze z B. do P. a zpět za určité sazby.

Mezi stranami bylo jednáno o dohodu o zvýšení dopravních sazeb, ale bez výsledku, pročež se společnost moravských místních drah obrátila na žal. úřad se žádostí, aby provedl jednání o dohodu po rozumu § 2 vlád. nař. z 23. září 1920 č. 546 Sb. Když ani toto jednání nevedlo k cíli, požádala tato společnost žal. úřad, aby vybídl obě strany, aby si zvolily po dvou členech smírčího soudu ve smyslu § 3 cit. vl. nař.

Proti zahájení jednání o tomto návrhu ohradila se st-lka podáním označeným jako rozklad, ve kterém se bránila dosazení smírčího soudu, poukazujíc k tomu, že po jejím náhledu působnost vl. nař. č. 546 ex 1920 vztahuje se jedině na ty případy, kdy dráha, jež jest vázána smlouvou o přepravních sazbách, jest zároveň majitelkou trati a provozních za-

řízení, a že působnost nařízení toho nelze rozšiřovati na trati peážové, tedy na případ, kdy dráha dopravu provozující není vlastníci trati.

Nař. rozhodnutím byl rozklad ten zamítnut a obě strany byly vybidnuty, aby do tří dnů zvolily po dvou členech smírčího soudu.

Do tohoto rozhodnutí podána jest stížnost, která mu vytýká nezákonnost z téhož důvodu, který uplatňovala ve svém rozkladu. O stížnosti té uvažoval nss takto:

Nss-u bylo se především obíratí námitkou v odvodním spise žal. úřadem uplatněnou, že v předloženém případě není tu žádného rozhodnutí neb opatření úřadu správního, proti němuž by bylo lze se dovolati dle § 2 zák. z 22. října 1875 č. 36 ř. z. ex 1876 ochrany nss-u a že proto jest stížnost nepřipustnou.

Nař. výnos tvořící předmět stížnosti složen jest ze dvou částí, odpovídajících návrhům obou sporných stran u žal. úřadu vzneseným.

Prvá vyhovuje prosbě Společnosti moravských místních drah domahající se na min. žel. výzvy obou stran, aby si zvolily do 3 týdnů po dvou členech smírčího soudu, jenž by se dle § 2, odst. 1 vl. nař. č. 546/20 zabýval jejich sporem o zvýšení smluvené úplaty za používání trati resp. za dopravu zboží, druhá zamítá námitku rakovnických a poštorenských závodů, které bránily se proti tomu, aby se v tomto případě dle cit. vlád. nař. postupovalo.

Prvá část obsahující v sobě jen projev oné sprostředkující činnosti, kterou tento předpis min-u svěřuje, nemůže býti arcit' pokládána za žádné rozhodnutí neb opatření správního úřadu po rozumu cit. § 2 zák. o ss, jež vždycky předpokládá, aby šlo o výkon jurisdikce či imperia, kterým buď existující právo se formalisuje nebo právní stav upravuje tak, že výrok úřadem učiněný jest titulem pro uspořádání příslušných poměrů právních.

Výzva stranám, aby přistoupily k zahájení přípravných kroků k tomuto budoucímu uspořádání svých poměrů, nemůže proto býti zařazena pod pojem rozhodnutí neb opatření a v tomto směru by námitka nepřipustnosti stížnosti žal. úřadem vznesená byla theoreticky oprávněna.

V daném případě nejde však o věcný obsah této výzvy, ježto proti tomu stížnost Rakovnických a Poštorenských závodů se neobrací, nýbrž stížnost čelí proti druhé části nař. výnosu, kterým úřad zamítá protest st-lky popírající, že lze použítí vl. nař. č. 546/20 na daný případ, v čemž spočívala v podstatě námitka, že min. žel. nebylo ani oprávněno k oné sprostředkující činnosti, kterou je toto nař. pověřuje. Zamítnutím této námitky vyneslo min. žel. výrok o své zákonné kompetenci a výrok tento jest dojista již výkonem moci jurisdikční, jenž spadá pod pojem »rozhodnutí« dle § 2 zák. o ss.

Jest proto námitka žal. úřadu vytýkající nepřipustnost stížnosti: co do této části resp. co do této stránky nař. výnosu bezdůvodnou.

Ve věci samé odpírá stížnost min-u žel. právo ujeti se dle § 2, odst. 1 vl. nař. č. 546/20 zprostředkující činnosti tvrdíc, že odpůrkyně vůbec nemůže své nároky zakládati na předpisy tohoto nař.

Tím však zabíhá ve své námitce nepřislušnosti již do merita sporu, o němž vůbec min. žel. nepřisluší rozhodovati a jež spadá do výlučné kompetence buď smírčího soudu dle § 2, odst. 3 cit. nař. nebo soudů řádných.

Příslušnost však, již si min. žel. přisvojuje a jež se opírá toliko o § 2 č. 1 cit. nař., není závislou na tom, má-li ve věci samé strana jedna či druhá pravdu, nýbrž založena jest pouze zevnějším momentem, že jest tu s p o r mezi stranami o zvýšení smluvních úplat a že min. o sporu tomto vědomosti nabude. Že tomu tak jest, plyne ze znění § 2 cit. nař., jenž povolává min. žel. k intervenci dle předpisů tohoto nař., »n e d o h o d n o u - l i s e s t r a n y s a m y o požadavcích dle § 1«. Nedostatek této dohody tu jest a tudíž případ uvedeným předpisem předpokládaný nastává hned tím, že jedna strana existenci svých nároků dle § 1 cit. nař. tvrdí a druhá nároky ty, ať z jakéhokoli důvodu, tedy třeba i z důvodu, že § 1 na poměr stran nelze použití, popírá.

Stačilo tudíž také v tomto případě, že jedna z obou stran o existenci této difference mezi oběma stranami min. žel. zpravila a je o intervenci ve smyslu § 2, odst. 1 požádala.

Nelze tudíž stížnosti, pokud směřuje proti odmítnutí rozkladu st-lky z uvedených úvah, přiznati oprávněnost.

Jest arcit' pravda, že důvody, které žal. úřad k tomuto rozhodnutí připojil, odvolav se na to, že st-lka dříve bez protestu ve smírné jednání vstoupila a teprve ve stadiu pozdějším své formální námitky uplatňuje, a které tedy vyslovují jakousi prorogaci příslušnosti min. žel. resp. preklusi námitky nepřislušnosti, nemohou býti za správné uznány, poněvadž institut prorogace příslušnosti jest vůbec správnému řízení neznám a nepřislušnost úřadu zakládající zmatek řízení vždy může během jednání i v opravném řízení býti uplatňována.

Avšak toto nesprávné odůvodnění jinak správného stanoviska nemůže vésti ke zrušení nař. rozhodnutí již proto, že nesprávnost tato nevadila ani straně, aby své opačné mínění u nss-u uplatňovala, ani tomuto tribunálu, aby otázku tu věcně přezkoumal.

Zůstala tedy vada v odůvodnění sběhlá bez právních následků pro st-lku a není proto vadou podstatnou ve smyslu § 6 zák. o ss. Z těchto úvah netřeba se také zabývatí otázkou, zda odůvodnění ono jest v plně shodě se spisy či nikoliv.

Ze zásadného nazírání nss-u na otázky příslušnosti, jak právě bylo vyloženo, plyne i bezdůvodnost námitky zástupcem žal. úřadu při veřejném ústním líčení vznesené a opoždění předložené stížnosti uplatňující. Námitka tato, která počítá lhůtu ke stížnosti na nss již od doručení p r v n í h o vyřízení žal. úřadu, přehlíží, že každý nový úkon úřadu zakládá i nové právo strany nepřislušnost úřadu k tomuto úkonu vytýkati.

Může tedy strana, třeba by předchozí vyřízení úřadu dle jejího soudu nepřislušného nechala bez odporu, potírati stížností každé další vyřízení téhož úřadu, uplatňuje-li jeho zmatečnost plynoucí z inkompetence úřadu.

Není tedy stížnost předložená opožděna, podána-li jest v 60ti denní lhůtě § 14 zák. o ss počítané od doručení výn. z 19. prosince 1922 a vytýká-li jen — jak shora vyloženo — nepřislušnost min. žel. k vydání právě tohoto rozhodnutí.

Proto bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.